

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 3Nt/27/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813010554
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Bielik
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3813010554.3

Uznesenie

Okresný súd v Prievidzi na verejnom zasadnutí dňa 17. 01. 2014 v konaní pred samosudcom JUDr. Pavlom Bielikom o návrhu odsúdeného M. Z. o povolenie obnovy konania

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd zamietá návrh odsúdeného M. Z. narodený XX. XX. XXXX, bytom R. G., W. XXX/X, na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Prievidzi č. 3T/27/2011, nakoľko nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394.

odôvodnenie:

Dňa 16. 08. 2013 podal odsúdený Z. návrh na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Prievidza pod číslom 3T/27/2011. V návrhu okrem iného uviedol, že rozsudkom zo dňa 04. 11. 2011 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, bol mu uložený trest odňatia slobody 6 mesiacov, výkon, ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 1 rok. Odvolací súd odvolanie, ktoré podal dňa 16. 11. 2011 uznesením zo dňa 26. 03. 2012, zamietol. Bol právoplatne odsúdený, na tom skutkovom základe, že dňa 29. 04. 2009 ako rušňovodič nákladného vlaku sa dostatočne nevenoval jeho riadeniu a z toho dôvodu oneskorene reagoval na prekážku na trati v smere z bane Nováky na baňu Cígeľ, t. j. na podbíjací stroj, ktorý vykonával na tomto úseku trate práce, v dôsledku čoho došlo k zrážke, čím bola vodičovi stroja a jeho spolupracovníkovi spôsobená ujma na zdraví. S pochybnosťami vyplývajúcimi z rozporných výpovedí vypočutých svedkov ako aj zo znaleckého posudku číslo 2/2009 zo dňa 21. 07. 2009, ktorý vypracoval súdny znalec L.. N. sa sudy dostatočne nevysporiadali a to aj napriek tomu, že na tieto v priebehu konania neustále poukazoval. Na podporu svojich tvrdení požiadal o vypracovanie polohopisného a výškového plánu miesta nehody, podľa ktorého viditeľnosť bola maximálne 63, 4 metra bez toho, aby bola zohľadnená znížená viditeľnosť zalistenými porastmi v tesnej blízkosti železničnej trate, jeho oslnenie teplovodným potrubím a ďalšími okolnosťami, na ktoré v priebehu konania poukazoval on ako aj vypočutí svedkovia. Táto skutočnosť má za následok vznik vážnych pochybností o tom, či je zodpovedný za vznik dopravnej nehody, on túto zodpovednosť odmieta. Dňa 20. 05. 2013 jeho obhajca požiadal znalca Ing. B., znalca z odboru železničnej dopravy o vypracovanie znaleckého posudku, predmetom, ktorého je analýza nehodového deja so zameraním sa na stanovenie priebehu dopravnej nehody a posúdenie možnosti jej zabránenia. Podľa záverov znaleckého posudku Ing. B. sa dopravnej nehode na trati nemohlo zabrániť. Vzhľadom na to, že sa objavili nové skutočnosti, prípadne dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe, ktoré môžu svedčiť v jeho prospech, a ktoré by mohli mať podstatný vplyv na iné rozhodnutie súdu o vine navrhuje, aby súd po vykonanom dokazovaní obnovu konania povolil.

Súd na verejnom zasadnutí vykonal dokazovanie výsluchom odsúdeného Z., vypočul znalcov L.. B., L.. N. A., podľa § 269 Trestného poriadku oboznámil spis Okresného súdu Prievidza číslo 3T/27/2011, z neho najmä znalecký posudok číslo listu 91 - 163, rozsudok číslo listu 302 - 309, uznesenie číslo listu 324 - 325, rozsudok číslo listu 333, uznesenie číslo listu 363 - 364, zo spisu 3Nt 27/2013 oboznámil návrh číslo listu 1 - 3, listinný dôkaz číslo listu 5 - 13, znalecký posudok číslo listu 14 - 37.

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza číslo 3T/27/2011 zo dňa XX. 04. 2011 (číslo listu 302 - 309) bol obžalovaný Z. v podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. V odôvodnení samosudkyňa okrem iného uvádza, že z výpovede obžalovaného, svedka S., ktorí vypovedali o dohľadových pomeroch a spôsobe reakcie na vzniknutú prekážku a predovšetkým vzhľadom na závery znalca L.. N. vyplýva, že hlavnou príčinou vzniku nehody bolo nedodržanie predpísaného postupu pre zabezpečenie jazdy vlakov dispečerom na bani Y., pretože tento sa nepresvedčil, či je trať voľná po ukončení práce traťových strojov a v domnienke, že trať je voľná, čo však nebola pravda, oznámil dispečerke prijatie vlaku z bane D. a ten vlak vypravil smerom na banu Cígeľ. Obžalovaný ako rušňovodič porušil svoju povinnosť, keď mal počas jazdy sledovať trať pred sebou, všetky okolnosti ovplyvňujúce jazdu. No jednoznačne porušenie tejto povinnosti nebolo určujúcou príčinou vzniku nehody na danej trati. Príčinou nehody bolo nezaistenie voľnosti trate, vpustenie vlaku do obsadeného vlakového priestoru. Toto porušenie však nespôsobil obžalovaný. Podľa názoru súdu osobou zodpovednou za danú nehodu a tým i za vzniknuté zranenia, ktoré vznikli poškodeným v súvislosti s touto dopravnou nehodou je niekto iný ako obžalovaný.

Uznesením Krajského súdu Trenčín číslo 3To 95 /2011 zo dňa 03. 10. 2011 (číslo listu 324 - 325) bol rozsudok Okresného súdu Prievidza číslo 3T27/2011 zo dňa 21. 04. 2011 zrušený v celom rozsahu a vec bola súdu prvého stupňa vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd okrem iného uviedol, že prvostupňový súd vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré objasnilo skutkový stav, odvolací súd sa nestotožnil s námietkami obhajoby vo vzťahu k znaleckému posudku a výpovedi znalca na hlavnom pojednávaní. Z analýzy rýchlomernej pásky je objektívne zistené, že obžalovaný začal s vlakom brzdiť okolo 20 metrov pred miestom zrážky, napriek tomu, že dohľadové pomery v danom mieste boli okolo 100 metrov, aj keby sa počítalo s najpriaznivejšou variantou pre obžalovaného mohli by sa znížiť maximálne o 20 až 30 metrov. Znalecký posudok je veľmi podrobný, odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o jeho správnosti. Je zrejmé, že obžalovaný sa dostatočne nevenoval vedeniu vlaku a preto neskoro spozoroval, že na trati sa pracuje. Je pravdou, že značný podiel na predmetnej nehode má dispečer, ktorý sa nepresvedčil, či sa na trati pracuje a či je voľná. Odvolací súd sa zaoberal otázkou príčinného vzťahu, ktorý spája konanie s následkom a požiadavka príčinného vzťahu znamená, že určitá osoba môže byť trestná len vtedy, ak svojím konaním následok skutočne spôsobila. Príčinou následky je také konanie, či opomenutie, bez ktorého by následok nenastal tak ako nastal. A práve opomenutie konania obžalovaného na spôsobenom následku na zdraví poškodených je u obžalovaného vzhľadom na spôsob jeho činnosti v danej situácii, jeho následky, okolnosti činu a miery zavinenia takým, že je potrebné po právnej stránke ho posúdiť ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona.

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza číslo 3T27/2011 zo dňa 04. 11. 2011 (číslo listu 333) v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín číslo 3To13/2012 zo dňa 26. 03. 2012 (číslo listu 363 - 364) bol obžalovaný Z. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Odvolanie obžalovaného bolo podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté. V odvolaní zo dňa 22. 02. 2012, ktoré podal obhajca obžalovaného, tento poukázal na výpovede svedkov, ktoré uvádzali výhľadové pomery na mieste nehodovej udalosti podstatne inak ako je uvedené v znaleckom posudku Ing. N., poukázali na možné oslnenie obžalovaného od teplovodného potrubia, na porasty v blízkosti trate ako aj na nepresvedčivé závery znalca. Súčasťou odvolania bol aj polohopisný a výškopisný plán priestoru nehody zo dňa 07. 02. 2012, podľa ktorého viditeľnosť v danom priestore bola maximálne 64, 3 metra. R. L.. B. vo svojom znaleckom posudku číslo 1/2013 (číslo listu 14 - 37) v odpovedi na otázku číslo 1 uviedol, že sa stotožňuje v odpovedi na otázku číslo 1, 2 so závermi v znaleckom posudku v pôvodnom konaní, pokiaľ sa týka činnosti dispečerov a určuje sa hlavná príčina železničnej nehody. V odpovedi na otázku číslo 3 uviedol, že posudzuje činnosť rušňovodiča pred a v čase nehody pri viditeľnosti približne 100 metrov. V tejto otázke je výpočet brzdnéj dráhy 69, 44 metra. V odpovedi na otázku číslo 5 je zohľadnený polohopisný a výškový plán a sú doplnené nové skutočnosti. V prípade vplyvu oslnenia obsluhy počas jednej až dvoch sekúnd by sa predĺžila celková dráha potrebná na zastavenie o 8,33, resp. 16,66 metra. V ďalšej časti posudku uviedol, že nameranú vzdialenosť medzi udávaným miestom spozorovania namiesto zrážky teda 64,3 metra treba skrátiť o vzdialenosť miesta obsluhy na rušni od čela vlaku t.j.4, 5 metra. V čase keď obsluha mohla zo stanovišťa spozorovať prekážku bolo čelo vlaku od prekážky už len 59, 8 metra. V ďalšej časti posudkov znalec L.. B. uviedol, že podbíjací stroj vytvoril na trati prekážku, ktorá mala byť úplne vylúčená, je možné ju hodnotiť ako nečakanú, neočakávanú. Odpovede na otázku číslo 5, či rušňovodič pri vynaložení všetkého úsilia mohol dopravnej nehode zabrániť a určiť príčiny dopravnej nehody znalec uviedol, že vo všetkých šiestich variantách by došlo k zrážke vlakov a automatickej strojovej podbíjačky. Rušňovodič aj pri vynaložení všetkého úsilia z miesta z pozorovania už nemohol nehode zabrániť. Príčina dopravnej nehody bola v pochybení a nedodržaní

predpísaných postupov pri zabezpečení jazdy vlaku a jeho následná výprava do obsadeného traťového úseku. Rovnaká príčinná bola stanovená aj v znaleckom posudku v pôvodnom konaní.

Znalec L.. B. na verejnom zasadnutí okrem iného uviedol, že na požiadanie odsúdeného vypracoval vo veci znalecký posudok číslo 1/2013 a na záveroch tohto znaleckého posudku prvá. Zodpovedal otázky, ktoré mu boli položené, mal k dispozícii znalecký posudok L.. N., zadávateľ mu poskytol polohopisný plán miesta dopravnej nehody, mal k dispozícii rozsudok prvostupňového súdu zo 04. 11. 2011, rozsudok z 21. 04. 2011 k dispozícii nemal. Tiež nemal k dispozícii spis Okresného súdu Prievidza číslo 3T 27/2011. Ďalej uviedol, že vzhľadom na postavenie rušňa vodiča, reakčný čas, oslnenie ,brzdnú dráhu pri žiadnej variante ktorých bolo 6 nebolo možné, aby rušňovodič nehode zabránil. Príčinou dopravnej nehody ako konštatoval L.. N. bol výjazd vlaku do obsadeného traťového úseku. Pri pracovaní posudku vychádzal z výhľadových pomerov 64,3 metra, pričom L.. N. vychádzal z výhľadových pomerov 100 m. V tom vidí zásadný rozdiel v týchto posudkoch. Na otázku obhajcu uviedol, že bol na mieste nehody v roku 2013, nehoda sa stala v roku 2009, podmienky boli zrejme iné.

Znalec L.. N. A.. bol vypočutý v rámci návrhu na povolenie obnovy konania ku znaleckému posudku L.. B.. Okrem iného uviedol, že sa oboznámil s návrhom na povolenie obnovy konania, výpoveďou odsúdeného Z., znalca L.. B., znaleckým posudkom L.. B.. Za podstatnú odpoveď, čo uviedol aj v pôvodnom konaní uvádza odpoveď na otázku číslo 2, pri ktorej sa zhodol s L.. B. a to, že podstatnou príčinou nehody bolo to, že dispečer vpustil vlak do obsadeného koľajiska. Čo sa týka odpovede na otázku číslo 5, rozdiel vo výhľadových pomeroch v oboch posudkoch, za tie 4 roky došlo k zmene výhľadových pomerom na mieste, predpokladá, že úpravou porastu, ktorý je vysadený v blízkosti násypu, aby nedošlo k sadaniu násypu. Pripustil, že vzdialenosť 4, 5 metra v posudku nezohľadnil, je to vzdialenosť rušňovodiča od čela rušňa, ale na záveroch znaleckého posudku to nič nemení.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, priviedol najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bolo v zrejmom nepomere závažnosti činu alebo k pomeroch páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom, na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomeroch páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Po prevedenom dokazovaní dospel súd k záveru, že v rámci návrhu na povolenie obnovy konania nevyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie vo veci. Treba predovšetkým uviesť, že v konaní o povolenie obnovy konania neplatí revízny princíp, podľa ktorého by bol súd oprávnený skúmať správnosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia. Súd je v zásade oprávnený zaoberať sa iba tými výrokmi, pri ktorých sa navrhovateľ domáha povolenia obnovy konania. To znamená, že iba pri týchto výrokoch skúma, súd otázku, či v návrhu uvedené skutočnosti alebo dôkazy by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi odôvodniť ich zmenu. Podľa ustálenej súdnej praxe skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní ako napríklad výpoveď predtým nevypočutého svedka, ale aj dôkaz predtým vykonaný, ale s novým obsahom ako je napríklad zmena výpovede svedka. Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti je súd nútený konštatovať, že skutočností ktoré uviedol odsúdený Z.r ako dôvod na podanie návrhu na povolenie obnovy konania t. j. polohopisný a výškový plán miesta nehody zo dňa 07. 02. 2012 a znalecký posudok Ing. B. nemajú povahu skutočností a dôkazov, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie vo veci. Pokiaľ sa týka polohopisného a výškového plánu miesta nehody zo dňa 07. 02. 2012 tento bol aj súčasťou, prílohou odvolania, ktoré podal odsúdený Z. prostredníctvom obhajcu v pôvodnom konaní, a ktoré odvolanie bolo odvolacím súdom zamietnuté. R. posudok L.. B., ako vyplýva z jeho obsahu a aj z výpovede znalca Ing. B. na verejnom zasadnutí o návrhu na povolenie obnovy konania sa v značnej miere zhoduje so znaleckým posudkom L.. N. A., ktorý tento podal v pôvodnom konaní a na záveroch, ktorého zotrval aj v konaní o povolenie obnovy konania. R. konštatoval, že rušňovodič nebol schopný zastaviť stroj v žiadnom zo šiestich variantov, s ktorými uvažoval, pred miestom zrážky. Jediný rozdiel medzi posudkami v pôvodnom konaní a v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súdu bol vo výhľadových pomeroch rušňovodiča, kde v prípade pôvodného konania ich znalec určil na 100

metrov a v návrhu na povolenie obnovy konania 64,3 m. Súd je toho názoru, že tento jediný rozdiel v záveroch znaleckých posudkov oboch znalcov nie je skutočnosťou, ktorá by v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodnila iné rozhodnutie vo veci. V súvislosti s tým poukazuje súd na tú skutočnosť, že odsúdený Z. bol pôvodne vo veci prvostupňovým súdom oslobodený a až následne na základe vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý už bol sčasti konštatovaný vyššie, došlo k odsúdeniu menovaného prvostupňovým súdom, ktoré bolo potvrdené odvolacím súdom. Tiež treba uviesť, že odsúdený Z. neuspel ani v dovolacom konaní a po vykonanom dokazovaní o návrhu na povolenie obnovy konania je súd toho názoru, že nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Prievidzi pod číslom 3T/27/2011 a preto bolo rozhodnuté tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenie.

Poučenie:

proti tomuto uzneseniu je možné podať sťažnosť do troch dní odo dňa jeho oznámenia cestou tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Trenčíne.